

Josep M. Cervera i Berta (Figueres 1904- Sant Feliu de Guíxols 1998).

Josep M. Cervera, sacerdot i escriptor

Enric Mirambell

En les festes de Nadal del passat any 1998 ens va faltar una felicitació que cada any ens arribava amb la major puntualitat. Era la de mossèn Josep M. Cervera i Berta, el qual pocs dies abans havia exhaurit el seu llarg itinerari vital. La seva amabilitat, el seu capteniment es feien patents en qualsevol moment que alguna de les seves amistats visqués un episodi que reclamés l'atenció dels que l'apreciaven. Es tractés d'una festa familiar, d'un aniversari, d'una commemoració, d'una malaltia, de la pèrdua d'un familiar..., l'amic de mossèn Cervera rebia la seva missiva o la seva trucada telefònica.

Les seves cartes eren escrites amb una gran delicadesa de sentiments, una fina elegància d'estil i una cal·ligrafia esmerada i perfecta. No fa pas gaire temps, ja dins l'any en què complia noranta-quatre anys, encara la seva escriptura mantenia la fermesa i la perfecció formals i la claredat i justesa de concepte.

Era un home summament agraït, atent i delicat. Quan rebia el més insignificant ser-

vei mostrava extremament la seva gratitud i hi corresponia amb escriure.

Nascut a Figueres, l'any 1904, va repartir la seva vida entre l'Empordà, Girona, el Collell i Sant Feliu de Guíxols. I la seva activitat entre la música i la literatura, com a complements d'una plena dedicació sacerdotal.

Descoberta la vocació, va ingressar al Seminari de Girona. Mentre era alumne extern vivia en una dispesa del carrer de la Força. En un altre pis del mateix immoble hi residia el senyor Darius Rahola. L'amistat de mossèn Cervera amb la família Rahola es va mantenir sempre i es féu palesa especialment quan hi hagué ocasió de demostrar-ho.

En els anys de seminarista va practicar com a professor de música de l'Hospici, i va dirigir l'agrupació instrumental d'aquella institució benèfica.

Ordenat l'any 1929, va ser professor del seminari col·legi del Collell, al mateix temps que exercia com a vicari de Sant Miquel de Campmajor. Destinat a Palafrugell com a organista, també exercí la docència en el col·legi dels germans maristes, alhora que

PUBLICACIONS DE MOSSÈN CERVERA

San Pedro de Figueras. 1941. 24 pàg.
Las campanas. 1948. 4 pàg.
Adiós a los feligreses de Sant Feliu de Guíxols. 1960. Un full.
 «Algunes notícies sobre la casa pairal dels Rexach i el seu fill il·lustre, mossèn Baldiri Rexach». A *Revista de Girona*, 1983, núm. 104. Pàg. 277-279.
Història del monestir de Sant Feliu de Guíxols. 1984. 110 pàg.
El calze i la lira. *Antologia de poetes sacerdots gironins (1847-1986)*. 1987. 187 pàg.

La música i els eclesiàstics músics del Bisbat de Girona en els segles XIX i XX. 1987
Un apòstol dels temps moderns. Assaig biogràfic de mossèn Pere Dausà. 1989.
Un rector màrtir. Esboç biogràfic de mossèn Pere Arolas i Vergés. Amb un apèndix dedicat a la memòria dels restants sacerdots màrtirs figuerencs. 1990.
Un eclesiàstic modèlic. Biografia de mossèn Josep Comerma i Vilanova. 1990. 60 pàg.
Biografia del mestre Francesc Civil i Castellví. 1992. 120 pàg.

Testimoniatge de fe i de fidelitat. Els preveres de la diòcesi de Girona víctimes de la revolta del 1936. 1992. 166 pàg.
Exposició, que, com a autor del llibre Testimoniatge de Fe i de Fidelitat, pronuncià en l'acte públic de la seva presentació. 1992. 4 pàg.
Un atleta de Crist. Biografia de mossèn Evarist Feliu i Soler. 1993. 79 pàg.
Un prevere erudit. Biografia de mossèn Carles de Bolós i Vayreda. 1995. 143 pàg.
Florilegi sacerdotal guixolenc. La presència de l'Església a Sant Feliu a través dels seus fills. 1996.

atenia els militants de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, d'aquella població. D'acord amb el mestre Lluís Millet, fundà a Palafrugell un orfeó que s'anomenà Cant Empordanès.

La guerra del trenta-sis interrompé aquelles actuacions i es veié obligat a romandre amagat durant més de dos anys i mig.

L'any 1939 va ser destinat a Figueres, com a vicari de la parròquia de Sant Pere i capellà del col·legi de La Salle.

Després de regir un temps la parròquia arxiprestal de Peralada, fou nomenat rector de Sant Feliu de Guíxols. Passats catorze anys d'activitat en la població marinera, l'any 1960 fou nomenat regent de la parròquia del Mercadal de la ciutat de Girona. Al Mercadal realitzà una important reforma del temple parroquial, que es portà a terme sota la direcció de l'arquitecte Joaquim M. Masramon.

L'any 1975 inicià una nova vida, com a jubilat. Es retirà a Sant Feliu de Guíxols; però continuà servint l'Església diocesana, primerament com a encarregat de la parròquia de Bell-lloc d'Aro i després com a rector de Solius. Va ser un bon amic i col·laborador de la comunitat cistercenca. Actuava com a organista en les celebracions litúrgiques que celebrava la comunitat monàstica en el temple de Solius.

L'any 1992 va ser nomenat canononge honorari de la Catedral de Girona.

En aquesta darrera etapa de la seva vida mostrà una gran activitat com a escriptor. Des de l'any 1983 fins al 1996 publicà gairebé un llibre per any.

Anteriorment havia editat un breu opuscle sobre el temple parroquial de Sant Pere de Figueres, posant especial atenció en la seva destrucció, l'any 1936, i la reconstrucció iniciada

el 1939. També publicà un fullet referent a les campanes, amb caràcter genèric. Però aquestes obres, que, per imperatiu de l'època a què corresponen, varen ser escrites en castellà, no són pas les que descobreixen la seva personalitat literària i la seva capacitat de recerca i de síntesi.

Després de publicar en la *Revista de Girona* un documentat article sobre la casa pairal del notable pedagog mossèn Baldiri Reixac, situada a Bell-lloc d'Aro, aniran apareixent els diversos llibres dedicats el primer a la història del Monestir de Sant Feliu de Guíxols, i els restants a figures destacades del clergat gironí, una bona part de les quals havia conegut i tractat personalment. També va publicar una interessant biografia del mestre Francesc Civil.

La més destacada d'aquestes darreres publicacions és la que, sota el títol de *Testimoniatge de fe i de fidelitat*, va dedicar als preveres de la diòcesi de Girona víctimes de la revolta de 1936. Es tracta d'un tema molt delicat que convé tocar amb la màxima prudència.

És un fet històric que cal conèixer i del qual convé que en resti una constància fidedigna. Mossèn Cervera ho va fer escrupolosament. Per una banda va buscar la màxima informació. Per altra banda va exposar els fets amb la més pura objectivitat. A consciència que la definitiva conclusió que s'ha de treure de l'estudi d'aquell episodi és la d'esforçar-se a fi que mai més es repetixin esdeveniments com la tragèdia que va viure el nostre país.

De la presentació que va fer d'aquesta obra l'historiador Josep Benet, en copiarem el paràgraf següent que defineix perfectament l'actitud de l'autor:

«He de dir, amb satisfacció, que l'obra de mossèn Cervera presenta els tràgics fets que conta amb una exemplar serenitat i objectivitat. I en cap moment les seves paraules poden ser utilitzades per atiar l'esperit de la guerra civil. Per dir-ho amb els mateixos mots del senyor Bisbe de Girona en el pròleg de l'obra, mossèn Cervera davant els tràgics fets reacciona evangèlicament.»

En la vida i l'actuació de mossèn Cervera la resposta evangèlica va ser constant i indefectible.

Els darrers anys de la seva llarga existència els va viure feliç, confiat i esperançat, en el recollit i acollidor piset del carrer de Sant Domènec de Sant Feliu de Guíxols. Fruint de la bona música; aplicat a la lectura, la recerca i l'estudi; mantenint viva la relació amb les seves nombroses amistats, i sempre immers en la pregària que diàriament culminava en la celebració eucarística en la recollida capella domèstica; celebració que per ell era més plaent quan s'hi aplegava algun invitat.

Testimoniatge de Fe i de Fidelitat

ELS PREVERES DE LA DIÒCESI DE GIRONA VÍCTIMES DE LA REVOLTA DEL 1936

Mn. Josep M. Cervera i Berta

Enric Mirambell i Belloc
és historiador.